

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 29 (34) • 22 august 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să avem încredere în Dumnezeu

Monahia Siluana Vlad

„Vă spun o mare taină: Dumnezeu face tot ce-I cerem. Tot, tot, tot! Dar să facem și noi tot ce ne cere El. Și să vedeți că se poate! Se poate! Când nu avem încredere în Dumnezeu, de fapt, nu voim să facem ce ne cere. Ne împotrivim Lui pentru plăcerea autonomiei și controlului...”

Duminica a 9-a după Rusalii

Umblarea pe mare și potolirea furtunii

Sfântul Nicolae Velimirovici

Evangelia de astăzi cuprinde o biruință covârșitoare a lui Hristos asupra firii.

Era după slăvita minune a înmulțirii pâinilor, când Domnul a hrănit cinci mii de bărbați și, pe lângă ei, femeile și copiii, cu cinci pâini și doi pești, mai rămânând încă douăsprezece coșuri cu rămășițe. De pe atunci Domnul a străvăzut ce va fi și a pregătit pas cu pas o minune nouă, la care ucenicii nici nu visau. Mai întâi i-a trimis pe ucenici cu corabia pe malul celălalt, apoi a dat drumul mulțimilor, după care S-a însingurat în munte ca să Se roage. Faptele bune trebuie să premeargă rugăciunii, pentru că atunci și rugăciunea ajută faptelor bune. Trebuie să ne mărturisim credința prin fapte bune și abia apoi prin vorbe. Dar tot lucrul bun, fie făcut sau pe cale de a fi săvârșit, fie trăit sau auzit sau citit - oricare fără deosebire - trebuie atribuit lui Dumnezeu și nu nouă, pentru că nu cu deșteptăciunea sau cu dreptatea noastră l-am izbutit de vreme ce nimic nu suntem înaintea Domnului.

Seara, când ucenicii porniseră pe mare cu corabia, apele erau liniștite, dar stărnindu-se vântul, valurile s-au ridicat uriașe (cum se întâmpla des pe acolo), corabia se clătina mănăstă încoale și încoace, iar ucenicii erau îngroziiți. Ei aveau desigur să-și amintească o altă furtună pe mare, când El era cu dânșii pe corabie iar ei L-au deșteptat înspăimântați. În

vremea acelei furtuni pe mare, încercarea ucenicilor fusese mai mică, pentru că El se afla cu ei în corabie, chiar dacă dormea. Acum însă, în această nouă furtună, încercarea credinței lor e mult mai mare. Hristos este departe, foarte departe, în munte, în pustietate. Cum să-L strige? Cum să-I dea de veste în ce nenorocire se află ei? Pe cine să trimită la El cu o solie?

Pe când ucenicii se dau de ceasul morții, deodată le apare Hristos umblând pe apă, la a patra strajă din noapte. Evreii, ca și stăpânitorii lor, romanii, împărțeau noaptea în patru străji, fiecare măsurând trei ceasuri. Domnul le-a apărut așadar ucenicilor la strajă a patra, în ultimul pătrar al nopții, chiar înainte de zori. Se crăpa de ziuă? Noaptea era cu lună? Ori le-a strălucit lor Domnul în întuneric cu lumina Taborului? Nu știm. Totul e că ucenicii L-au văzut pe apă și s-au spăimântat. Această frică nouă era cu mult mai mare decât groaza din fața furtunii și a primejdiei de moarte. Nu știuseră că Domnul lor are asemenea putere, asemenea stăpânire asupra naturii; Hristos nu le dezvăluise încă lucrul acesta. Îl văzuseră poruncind mării și vânturilor, dar nu-și închipuiseră că poate merge pe apă ca pe uscat.

Câtă vreme îl purta credința, Petru umblă pe apă; dar când s-a îndoit a început să se scufunde, pentru că îndoiala

aduce frică. Înțelesul tainic al ieșirii din corabie și umblării pe apă către Domnul Iisus Hristos înseamnă păzirea sufletului de grija de trup și de iubirea de trup, pornirea spre Mântuitorul pe calea primejdi-oasă a duhovnicescului. Asemenea porniri au mulți credincioși din cei fricoși, la care bucuria lui Hristos se amestecă cu îndoială. Adesea aceștia doresc să scape de grija de trup ca să-L urmeze pe Hristos, Împăratul lumii, în duh, dar repede se simt pierduți și se întorc la îndeletnicirile lor trupesti de mai înainte, la corabia clătinită de valuri. Numai cei foarte înalți duhovnicești, eroii cei mari ai omenirii, au izbutit prin îndelungă lucrare a statorniciei în credință să iasă din corăbioara lor trupestă pe marea involburată a vieții duhovnicești la întâlnirea cu Hristos. Doar ei au trăit adânc și frica de-ași părăsi corabia, și spaima în fața furtunii, și negrăita bucurie a întâlnirii cu Hristos. Apostolul Pavel a trăit încă din viața pământească această despărțire a sufletului de trup, precum și mulți alți sfinți după dânsul.

Să vedem ce s-a întâmplat cu Petru, cel încă plin de frică.

(continuare în pagina 2)

(continuare în pagina 2)

Să vedem ce s-a întâmplat cu Petru, cel încă plin de frică.

Cum îl sperie acum vântul, dacă nu l-a speriat marea? Parcă ar fi un copil care atunci când începe să meargă face câțiva pași, dar la prima mișcare a celor din jur își pierde cumpătul și cade. Așa și cu avântul nostru duhovnicesc: nimica toată ne răstoarnă și ne întoarce din drum.

Oare s-a îndoit Avraam când îl ducea pe fiul lui spre jertfire? Oare nu Dumnezeu l-a scăpat? Nu-L slăvea Iona pe Dumnezeu în burta chitului, și a fost scăpat? Cum nu s-au îndoit cei trei sfinți tineri în cuptorul de foc, și credința lor i-a scăpat? Dar Daniel în groapă cu lei? Dar fericitul Iov, plin de răni și de bube? Petru a fost slab, și Domnul l-a întărit în credință. Și între sfinți mulți au fost slabi la început, dar la sfârșit au fost tari.

Cum a urcat Domnul în corabie, vântul a stat. Acum la această nouă mare minune, ucenicii nu se mai miră, ci este prima oară când ei toți îl mărturisesc pe Iisus Fiul lui Dumnezeu. Era și Iuda printre dâșii, L-a mărturisit și el. Mai târziu, din lăcomie, s-a lepădat de Domnul și Învățătorul său. Și Petru s-a lepădat, și încă de trei ori, dar lepădarea lui Petru nu a fost pusă la cale dinainte, cu sânge rece, ci a fost o faptă a friicii pentru care îndată s-a căit și a plâns cu amar.

Au sosit la Capernaum, către care mergeau. Cine a călătorit în Galileea poate să-și dea seama ce departe i-a aruncat

Duminica a 9-a după Rusalii

Umblarea pe mare și potolirea furtunii

Sfântul Nicolae Velimirovici

furtuna pe apostolii lui Hristos. Betsaida și Capernaum se află amândouă în partea dinspre mieznoapte a mării. Când s-au imbarcat mai jos de Betsaida, apostolii aveau doar să plutească de-a lungul țărmului. Ni se spune cu toate acestea că vasul a fost dus de furtună în mijlocul mării. Acolo, în mijlocul mării, le-a apărut Domnul mergând pe apă. Când s-a oprit furtuna, corabia a trebuit să navigheze înapoi, mai jos de Capernaum.

Și noi așadar căutăm scăpare sub aripa cea puternică a lui Hristos, acolo unde nu sunt furtuni, nici vânt, nici năluci, acolo unde vom afla cu îmbelșugare tot lucrul bun: bunătați netrecătoare, nesupuse destrămării, moliei și ruginii; acolo unde, împreună cu îngerii și cu sfinții, vom slăvi biruințele lui Hristos, a căror mărire n-o putem înțelege în viața aceasta muritoare, îngrădită vederii noastre. Acolo toate ni se vor descoperi, toți ne vom bucura și bucuria nu va avea sfârșit.

Învățăm din pilde

A doua șansă

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinându-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:

– Iartă-mă, Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă, Doamne, că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine!

În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:

– Bucură-te, omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

– Sigur că da, zise omul cu nerăbdare, sigur că m-am schimbat!

– Bine! A mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să se cațere pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subție din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atâraseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

– Ce faceți?! Strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți?! Țipa omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

– Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

– Nu se poate! I-a răspuns îngerul.

– Cum așa? Doar n-am nicio vină, firul s-a rupt din cauza lor!

– Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

În viață nu va reuși cel rău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoană. Poate că va strânge averi, dar în sufletul său cu ce se va alege? Dar cel ce îi ajută mereu și cu dragoste pe ceilalți, acela strânge în inimă comori cerești, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăiește pentru oameni.

”Nu fi iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu! Nu căuta plăcerea în tine și o vei găsi în ceilalți!”

SFÂNTUL MAXIM MARTURISITORUL